

РЕШЕНИЕ

№ 5709

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 12.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **899** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от А. А. П., гражданка на Руската федерация срещу мълчалив отказ за издаване на виза „Д“ от завеждащ консулската служба на генералното консулство на Република България в Москва, Руска федерация.

В жалбата се поддържа, че по повод искането си за издаване на виза „Д“ до посолството на Р.България в Москва, Руска федерация, А.П. е представила акт за раждане №2361, както и акт №2361 от регистъра за ражданията, издаден от Столична община, от който е било видно, че под имената на родителите и е изписано: "поданство-българско". Актът и за раждане представен със заявлението е бил издаден съгласно Закона за Българско поданство от 16.12.1940г. и същата е родена в [населено място]. Твърди още в жалбата, че тя и родителите и са с български произход и са представени необходимите документи пред длъжностни лица на МВнР за издаване на виза „Д“. Посочва в жалбата разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ, които счита за относими по случая. Моли да се отмени мълчаливият отказ на завеждащ консулската служба при генералното консулство на Република България в Москва, по повод заявление за получаване на виза „Д“ по чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В о.с.з. жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.Е.В. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата, излага аргументи, че

жалбоподателката е загубила българското си гражданство и е налице опит да се заобиколи визовото законодателство на Р.България.Моли жалбата да се отхвърли,претендира разности.

СГП-изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заявление от 17.11.2022г. А. А. П., гражданка на Руската федерация е направила искане за издаване на виза вид „Д”-виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни, която се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България.Заявлението е подадено в генералното консулство на Република България в Москва,Руска федерация.Към заявлението за издаване на виза лицето е представило акт за раждане,декларация съгласно чл.35 ал.1 от ППЗЧРБ.Представила е обяснителна записка/л.15/ по административната преписка,относно поданството на нейните родители,справка от министерство на вътрешните работи на Русия,застраховка,банкови сметки и други съпровождащи документи.По подаденото заявление за издаване на виза не е било налице произнасяне в определения за това срок,съгласно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с Приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г., изм., бр. 60 от 22.07.2014 г., в сила от 22.07.2014 г., бр. 57 от 28.07.2015 г., в сила от 28.07.2015 г., изм. и доп., бр. 5 от 15.01.2019 г., бр. 27 от 2.04.2019 г., в сила от 2.04.2019 г., бр. 62 от 27.07.2021 г., в сила от 27.07.2021 г., изм., бр. 36 от 13.05.2022г./Наредбата/от компетентния за това административен орган,което е обусловило формирането на становище за наличието на мълчалив отказ за издаване на искания административен акт от страна на жалбоподателката.

След указания на съдът ответника е представил в цялост административната преписка,а процесуалният представител на жалбоподателката е уточнил с изрична молба до съдът,кой акт обжалва и на кой орган по повод образуваното административно производство и съдебно обжалване.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.2 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.149 ,ал.2 АПК, мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе.Искането е депозирано на 17.11.2022г. срока за произнасяне 35 работни дни,жалбата до съдът е депозирана на 24.01.2023г.

Съгласно разпоредбата на [чл.58, ал.1 от АПК](#), произнасянето на административния

орган по искане, с което е бил сезиран, в определения законов срок, се смята за мълчалив отказ. За да е налице мълчалив отказ по смисъла на посочената правна норма, е необходимо да се установи от една страна подадено искане за издаване на административен акт и от друга – бездействие на административния орган при нормативно установено задължение да се произнесе по искането, с което е сезиран. Съществуването на такова задължение е обусловено от наличие на законово регламентирана компетентност /материална, териториална и по степен/ за органа да разгледа и да се произнесе по подадената молба. Законовата фикция е относима и приложима при непроизнасяне в срок по въпрос, по отношение на който органът има правомощие да издаде съответния административен акт. Този отказ е индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 58, ал. 1 от АПК](#) и е напълно приравнен към изричния такъв, тъй като не е само липса на волеизявление от страна на компетентния орган, а отказ да се издаде акт с посоченото от молителя съдържание. Като индивидуален административен акт същият подлежи на съдебен контрол, при който съдът следва да прецени неговата законосъобразност, като вземе предвид всички фактически и правни предпоставки, обуславящи претендираното право и евентуалните мотиви на органа да не уважи искането.

По същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с Приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г., изм., бр. 36 от 13.05.2022 г./Наредбата/. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р. България, вид "Д", предвид обстоятелството, че същата е родена в [населено място], както и че родителите и са с български произход. Правното основание в случая е чл. 15. (Изм. - ДВ, бр. 29 от 2007 г.) (1) (Доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 21 от 2012 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.), вр. чл. 25. (1) (Предишен текст на чл. 25 - ДВ, бр. 36 от 2009 г.) Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците: 1. (изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) от български произход. Съгласно Чл. 30. (1) Искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща, чрез дирекция "Консулски отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. (2) (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "Консулски отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В случая решението по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на чл. 35 ал. 2 в срок до 35 работни дни считано от датата на подаване на заявлението.

От събраните по делото доказателства се установява за частично спазването на посочената процедура от ответника по делото. Изпратена е била грама до Дирекция

“Консулски отношения “Д“КО“/при МВнР от посланика на Р.България в Москва/л.26/.Директора на Д“КО“ е уведомил жалбоподателката,че от консулското длъжностно лице са поискани документи от ИАБЧ/Изпълнителна агенция на българите в чужбина/.

Видно също от представените писмени доказателства по делото директора на дирекция "Консулски отношения" при МВнР,също е уведомил жалбоподателката,че след изселването си през 1956г. същата е загубила българското си гражданство и че от представените документи по преписката са налице съмнения за българският произход на родителите и.Посоченото становище от МВнР,представлява част от процедурата по издаване на административен акт,предвиден като част от административното производство по издаване на същият.След грамата от 20.12.2021г. до МВн.Р и писмото до г-жа П. от 09.01.2023г.Съдът констатира,че административният орган до които е било адресирано искането за издаване на виза не е предприел никакви действия по повод приключване на образуваното административно производство.

С оглед предмета на спора между страните по делото настоящата инстанция следва да посочи,че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да представи документи относими към вида виза която иска да му се издаде,като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза.Безспорно административен орган е в правомощията си да изиска от съответното лице да представи доказателства.В настоящият казус от жалбоподателката се изискват представяне на доказателства,за които е безспорно известно и на административния орган/л.8 гръб/,че същата не притежава,касаещи българският и произход,освен тези които е представила,удостоверение и акт за раждане.

В конкретния случай, жалбоподателката на дата 17.11.2022 година е подала заявление за издаване на виза тип Д“,към която приложила посочените от Наредбата документи,заявлението е прието от страна на консулско длъжностно лице,но не са предприети следващите се действия и от страна на консулското длъжностно лице да разгледа заявлението и да се произнесе по същество.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи,че оглед установените факти по делото и разпоредбите на ЗЧРБ и ППЗЧРБ административният орган е поставен в условията на обвързана компетентност, което изключва възможността за преценка, дали да бъде издаден или не административният акт т. е. при наличието на липса на доказателства за българският произход на жалбоподателката на първо място не е следвало да се иска отстраняване на недостатъци/видно от приложените писменни обяснения от Ал.П./,а е следвало административният орган в случая след приключване на съгласувателните процедури да се произнесе по същество, което не е сторил.В тази връзка настоящият състав следва да посочи,че съгл. [чл.30, ал.3 от АПК](#) - Ако искането не удовлетворява останалите изисквания на закона,заявителят се уведомява да отстрани недостатъците в тридневен срок от съобщението за това с указание, че неотстраняването им ще предизвика прекратяване на производството, а съгл. ал.2 - Срокът за произнасяне започва да тече от датата на отстраняване на

нередовностите. Т.е. ако ответникът е считал, че не са изпълнени указанията му, касаещи документи от ИАЧБ е следвало да прекрати производството, в сроковете определени в закона за произнасяне или да постанови отказ по същество на спора, което също не е било направено и практически по искането на жалбоподателката за издаване на виза няма произнасяне по заявлението и от 17.11. 2022г.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган непроизнесъл се по заявлението за издаване на виза за ново произнасяне, при което административният орган следва да извърши преценка на представените доказателства от жалбоподателката, като изпълни в цялост процедурата уредена в Наредбата и в ЗЧРБ и обоснове решението си което ще вземе по предвиденият процесуален ред.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ за издаване на виза „Д“ на А. А. П., гражданка на Руската федерация от завеждащ консулската служба генералното консулство на Република България в Москва, Руска федерация по заявление №б1129/17.11.2022г.

ИЗПРАЩА делото като преписката на генералното консулство на Република България в [населено място], Руска федерация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

съдия: